

UCHWAŁA

Dnia 23 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant starszy inspektor sądowy Mariusz Pogorzelski

przy udziale: R. I. - prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej - Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w B., SSN Andrzeja Tomczyka - Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego oraz SSN X. Y. - obrońcy sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku X1. Y1.

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,
na posiedzeniu jawnym w dniu 23 kwietnia 2025 r.

wniosku prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej - Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w B. z dnia 31 marca 2023 r. o sygn. akt [...]

w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X1. Y1. - sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku za czyny z art. 231 § k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu

uchwalił:

I. odmówić zezwolenia na pociągnięcie X1. Y1. - sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku do odpowiedzialności karnej za to, że:

1. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - sędzia, członek składu orzekającego Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma sędziami,

przewodniczącym i drugim członkiem składu, stosował represje wobec S. K., w ten sposób, że w dniu 27 stycznia 1982 r., w O., obecnie woj. [...], w postępowaniu karnym, sygn. [...], przekroczył swoje uprawnienia i wydał z naruszeniem prawa wyrok skazujący S. K. za działanie nie wyczerpujące znamion przypisanego mu przestępstwa z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, powodując bezprawne pozbawienie wolności S. K. na okres powyżej 7 dni, od daty wydania tego orzeczenia do chwili zwolnienia pokrzywdzonego z zakładu karnego w dniu 20 września 1982 r., przy czym było to także poważne prześladowanie S. K. z powodu uznania go za członka grupy społecznej, opozycyjnej wobec ówczesnego systemu władzy,

tj. zbrodni komunistycznej oraz przeciwko ludzkości z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu;

2. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - sędzia, członek składu orzekającego Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma sędziami, przewodniczącym i drugim członkiem składu, stosował represje wobec H. K., w ten sposób, że w dniu 27 stycznia 1982 r., w O., obecnie woj. [...], w postępowaniu karnym, sygn. [...], przekroczył swoje uprawnienia i wydał z naruszeniem prawa wyrok skazujący H. K. za działanie nie wyczerpujące znamion przypisanego mu przestępstwa z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, powodując bezprawne pozbawienie wolności H. K., na okres powyżej 7 dni, od daty wydania wspomnianego orzeczenia do chwili zwolnienia pokrzywdzonego z zakładu karnego w dniu 28 marca 1983 r., przy czym było to także poważne prześladowanie H. K. z powodu uznania go za członka grupy społecznej, opozycyjnej wobec ówczesnego systemu władzy,

tj. zbrodni komunistycznej oraz przeciwko ludzkości z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu;

II. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania.

[M. T.]

UZASADNIENIE

Prokurator Instytutu Pamięci Narodowej – Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w B. wnioskiem z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego o podjęcie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. - sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku za czyny polegające na tym, że:

1. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - sędzia, członek składu orzekającego Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma sędziami, przewodniczącym i drugim członkiem składu, stosował represje wobec S. K., w ten sposób, że w dniu 27 stycznia 1982 r., w O., obecnie woj. [...], w postępowaniu karnym, sygn. [...], przekroczył swoje uprawnienia i wydał z naruszeniem prawa wyrok skazujący S. K. za działanie nie wyczerpujące znamion przypisanego mu przestępstwa z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, powodując bezprawne pozbawienie wolności S. K. na okres powyżej 7 dni, od daty wydania tego orzeczenia do chwili zwolnienia pokrzywdzonego z zakładu karnego w dniu 20 września 1982 r., przy czym było to także poważne prześladowanie S. K. z powodu uznania go za członka grupy społecznej, opozycyjnej wobec ówczesnego systemu władzy,

tj. zbrodni komunistycznej oraz przeciwko ludzkości z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (dalej powoływana jako: ustawa o IPN)

2. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - sędzia, członek składu orzekającego Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma sędziami, przewodniczącym i drugim członkiem składu, stosował represje wobec H. K., w ten sposób, że w dniu 27 stycznia 1982 r., w O., obecnie woj. [...], w postępowaniu karnym, sygn. [...], przekroczył swoje uprawnienia i wydał z naruszeniem prawa wyrok skazujący H. K. za działanie nie wyczerpujące znamion przypisanego mu przestępstwa z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, powodując bezprawne pozbawienie wolności H. K., na okres powyżej 7 dni, od daty wydania wspomnianego orzeczenia do chwili zwolnienia pokrzywdzonego z zakładu karnego w dniu 28 marca 1983 r., przy czym było to także poważne prześladowanie H. K. z powodu uznania go za członka grupy społecznej, opozycyjnej wobec ówczesnego systemu władzy,

tj. zbrodni komunistycznej oraz przeciwko ludzkości z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy o IPN

Sąd Najwyższy ustalił następujące okoliczności stanu faktycznego

X. Y. w trakcie swojej kariery zawodowej pełnił m.in. funkcję sędziego zawodowego w Sądzie Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., na które to stanowisko został oddelegowany po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. W tym samym czasie na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zaczęły funkcjonować specjalne akty prawne, do których należał m.in. Dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (dalej: Dekret) oraz dwa dalsze dekrety z tej samej daty: o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego oraz kolejny - o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego.

Dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym nakładał na sędziów i prokuratorów szereg obowiązków, których celem było sprawne i szybkie egzekwowanie represyjnych przepisów stanu wojennego, w tym rozpatrywanie

spraw w trybie doraźnym, udział w sądach wojskowych, współpraca z prokuraturą wojskową i MSW czy obowiązek działania w warunkach „przyspieszonego wymiaru sprawiedliwości”.

15 grudnia 1981 r. został zatrzymany H. K., zaś 16 grudnia 1981 r. S. K., którzy stanęli pod podejrzeniem wywieszenia plakatów zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność” w swoim zakładzie pracy. Śledztwo w tej sprawie zostało wszczęte 17 grudnia 1981 r. w Prokuraturze Rejonowej w B., które było prowadzone w trybie doraźnym. W tym samym dniu H. K. i S. K. przedstawiono zarzuty popełniania wspólnie i w porozumieniu przestępstwa z art. 46 § 1 w zw. z art. 48 § 2 i 4 Dekretu zw. z art. 10 § 2 kk z 1969 r. i wydano postanowienia o tymczasowym aresztowaniu obu podejrzanych.

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 1981 r. sprawa została przekazana według właściwości do Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w O., gdzie 22 grudnia 1981 r. zostało wydane postanowienie o zamknięciu śledztwa, a następnie do Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. został skierowany akt oskarżenia, gdzie została zarejestrowana pod sygn. [...] i przydzielona do rozpoznania w składzie: przewodniczącego, sędziego por. X1. Y1. oraz członków, sędziego por. X.2 Y.2 i sędziego ppor. X. Y..

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 1982 r., sygn. [...], Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. uznał H. K. i S. K. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i H. K. wymierzono karę 3 lat pozbawienia wolności oraz pozbawienia praw publicznych na okres 2 lat, a S. K. wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz pozbawienia praw publicznych na okres roku.

W dniu 20 września 1982 r. Sąd Marynarki Wojennej w G. zdecydował o warunkowym przedterminowym zwolnieniu S. K. z odbycia reszty kary i tego samego dnia skazany opuścił zakład karny w B.

W dniu 4 stycznia 1983 r. H. K. wystąpił o zastosowanie wobec niego prawa łaski. Rada Państwa PRL 14 marca 1983 r. zadecydowała o warunkowym zwolnieniu skazanego z odbycia reszty kary, wyznaczając trzyletni okres próby. H. K. w dniu 28.03.1983 r. opuścił zakład karny w B.

W dniu 8 sierpnia 1983 r. Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. na mocy przepisów ustawy z 21 lipca 1983 r. o amnestii darował H. K. orzeczoną karę pozbawienia praw publicznych.

Ten sam sąd 25 października 1989 r. wydał postanowienia o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć czynu, za który skazano S. K. i H. K., zgodnie z przepisami ustawy abolicyjnej z 29 maja 1989 r.

W dniu 22 kwietnia 1992 r. Naczelny Prokurator Wojskowy wniósł o wznowienie postępowania, uchylenie wyroku Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., sygn. [...], z 27 stycznia 1982 r. oraz uniewinnienie S. K. i H. K. Powodem były nowe okoliczności, nieznane w momencie skazania. Ustalono mianowicie, że tekst Dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym zaczął faktycznie obowiązywać od 17 grudnia 1981 r., a więc po dacie czynu, którego popełnienie przypisano S. K. i H. K. Nie mogli oni zatem odpowiadać za działania nie stanowiące przestępstwa.

Wyrokiem, sygn. [...], z dnia 2 czerwca 1992 r. Izba Wojskowa Sądu Najwyższego wznowiła postępowanie, uznając, że Dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym zaczął faktycznie obowiązywać od 17 grudnia 1981 r., a więc po dacie czynu, którego popełnienie przypisano S. K. i H. K. i uchyliła zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji i uniewinniła obu skazanych od przypisanego im przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstawy do przyjęcia, że w niniejszej sprawie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez X. Y. - sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku przestępstw zarzucanych mu we wniosku prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej – Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w B.

Poza sporem jest, że X. Y. jako podporucznik sędziego sądu wojskowego orzekał, w okresie stanu wojennego, w Sądzie Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. na sesjach wyjazdowych tego Sądu, uczestnicząc tym samym w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości.

Poza sporem jest także, że skład Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., w którym uczestniczył sędzia X. Y., orzekający w postępowaniu karnym sygn. [...], wydał orzeczenie wadliwe. Wadliwość ta wynikała z nowych okoliczności, nieznanych wcześniej Sądowi Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. Ustalono, że Dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym wprowadzający karalność czynów, za które zostali skazani S. K. i H. K., zaczął obowiązywać z dniem 17 grudnia 1981 r., a więc po dacie popełnienia wskazanych czynów. Wyżej wymienieni nie mogli zatem odpowiadać za działania, które w dacie ich podejmowania nie wypełniały znamion przestępstwa. Powyższe potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 czerwca 1992 r. sygn. akt Wo 72/92, którym to wyrokiem uchylono zaskarżony wyrok Sądu II instancji i uniewinniono obu skazanych od przypisanego im przestępstwa. Z okoliczności tych Prokurator wywodzi, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie, że sędzia X. Y. w dniu 27 stycznia 1982 r. jako członek składu orzekającego w postępowaniu karnym Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., sygn. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma pozostałymi sędziami, dopuścił się przestępstw przekroczenia uprawnień, poprzez przypisanie S. K. i H. K. czynów z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12.12.1981 r. o stanie wojennym. Tymczasem działania oskarżonych nie wyczerpywały znamion tych deliktów.

Zgodnie z treścią zdania pierwszego art. 80 § 2c u.s.p., stosowanego do sędziów Sądu Najwyższego na mocy odesłania zawartego w art. 10 § 1 u.SN, sąd dyscyplinarny rozpatrując wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jest zobligowany do dokonania oceny, czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie przestępstwa przez sędziego objętego wnioskiem. Definicja dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 80 § 2c u.s.p. jako przesłanka uchylenia immunitetu sędziego w świetle orzecznictwa dyscyplinarnego w tym Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego nie nasuwa wątpliwości. Podobnie jak definicja zbrodni sądowej, za której popełnienie sędzia ponosi odpowiedzialność zarówno dyscyplinarną, jak i karną (zob. uchwały Sądu Najwyższego z 19 września 2023 r., sygn. II ZZP 2/22) dlatego też uzasadnienie w tym przedmiocie nie jest konieczne.

W tym kontekście należy wskazać, że ustawą z 9 czerwca 2022 r. (Dz. U. poz. 1259) został znowelizowany art. 72 u.SN i od 15 lipca 2022 r. według zawartego w tej jednostce paragrafu 6 pkt 1 „nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego Sądu Najwyższego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów”. W uchwale tej stwierdzono: błąd w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego czy też oceny dowodów, jeżeli nie stanowi rażącej i oczywistej obrazy przepisów prawa, jako zachowanie mieszczące się w istocie sprawowania wymiaru sprawiedliwości i przez to legalne, nie może być podstawą do pociągnięcia członka składu orzekającego do odpowiedzialności dyscyplinarnej i karnej. Jeżeli zachowanie sędziego, które odpowiada znamionom typu deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 u.s.p. [w przypadku sędziów Sądu Najwyższego – deliktu określonego w art. 72 § 1 u.SN] dotyczy błędu w zakresie wykładni i stosowania prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego czy też oceny dowodów, to nie stanowi ono przewinienia dyscyplinarnego i nie może jednocześnie stanowić przestępstwa (por. pkt I lit. a i b wspomnianej uchwały).

Nie powielając obszernych rozważań Sądu Najwyższego zawartych w uzasadnieniu powołanej uchwały i przytoczonej tam argumentacji, można stwierdzić, że Sąd Najwyższy dokonując wykładni systemowej i celowościowej szeregu regulacji będących przedmiotem rozpatrywanego zagadnienia prawnego, stwierdził, że podstawa wyłączenia odpowiedzialności sędziego przewidziana w art. 107 § 3 pkt 1 u.s.p. (w wypadku sędziów Sądu Najwyższego – w art. 72 § 6 pkt 1 u.SN) ma zastosowanie również na gruncie prawa karnego, gdy podmiotem odpowiedzialności jest sędzia.

W okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy, że w istocie skład orzekający w postępowaniu karnym Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., którego członkiem był ówczesnie ppor. X. Y., sygn. [...] dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, co do znamion przestępstw przypisanych S. K. i H. K., uznając, że wypowiedzi zamieszone na plakatach rozwieszanych przez ww.

zawierały fałszywe treści, kwalifikując te działania jako wyczerpujące dyspozycję art. 48 ust. 2 dekretu o stanie wojennym, przy czym w uzasadnieniu wyroku nie przeprowadził analizy, które stwierdzenia w istocie wypełniały znamiona przypisanego im czynu.

Niemniej jednak powyższe mieści się w kategorii błędu w zakresie stosowania prawa oraz błędu w zakresie ustaleń faktycznych, co do których zastosowanie ma treść art. 72 § 6 pkt 1 u.SN., który to przepis oceniany przez pryzmat wskazań wynikających wprost z uchwały Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 19 września 2023 r., zmiany stanu prawnego z okresu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a ponadto regulację prawną przyjętą w 2022 r. (por. art. 107 § 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych – dalej jako u.s.p.) znajduje zastosowanie w sprawie o zezwolenie do pociągnięcia sędziego Sądu Najwyższego do odpowiedzialności karnej. Przepis ten nie różnicuje okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną w kontekście tego, jakiego rodzaju błąd został popełniony, a więc czy jest to błędna ocena dowodów, wadliwe ustalenia faktyczne czy też naruszenie prawa materialnego, jak również czy ten błąd był usprawiedliwiony czy też nie. W konsekwencji za tego typu działanie, którego istotą jest jedynie błąd orzecznicy, sędzia nie ponosi odpowiedzialności karnej.

Taka też sytuacja ma miejsce w przypadku czynów zarzucanych sędziemu Sądu Najwyższego w stanie spoczynku X. Y., co do których zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, że wskazane wyżej błędy orzecznicy zostały popełnione intencjonalnie lub w warunkach świadomej nieumyślności i że stanowiły element mechanizmu zwalczania opozycji przez państwo totalitarne przy wykorzystaniu w tym wypadku składu sądu, w którym orzekał wskazany sędzia.

Oceniając zachowanie SSN w stanie spoczynku X. Y. nie można pomijać również tego, że wyrok w sprawie [...] zapadł w okresie obowiązywania Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 22 lipca 1952 r., zgodnie z którą Polska Rzeczpospolita Ludowa była państwem socjalistycznym, w którym władza należała do ludu pracującego miast i wsi. Przewodnią siłą polityczną społeczeństwa w budowie socjalizmu była Polska Zjednoczona Partia Robotnicza. Współdziałanie

Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego i Stronnictwa Demokratycznego stanowiło podstawę Frontu Jedności Narodu w budowie socjalizmu oraz ich współdziałanie ze stojącymi na gruncie zasad ustrojowych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej organizacjami i stowarzyszeniami społecznymi stanowiły podstawę Patriotycznego Ruchu Odrodzenia Narodowego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala też na przyjęcie, że doszło do popełnienia przez sędziego w trakcie orzekania w sprawie o sygn. akt [...] tzw. zbrodni sądowej. Odwołując się zatem do konkluzji płynącej z pkt I lit. c uchwały całego składu Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2023 r. (zgodnie z którą brak odpowiedzialności dyscyplinarnej jak i będący tego konsekwencją brak odpowiedzialności karnej, nie obejmuje sytuacji wyjątkowych, jak ta wskazana powyżej), należy uznać, że w sprawie nie zaistniała jakakolwiek okoliczność wyjątkowa, której zaistnienie umożliwia poniesienie przez sędziego odpowiedzialności karnej. Akceptując wszystkie ustalenia historyczne przywołane trafnie przez prokuratora, nie sposób uznać, by poza samym faktem wydania orzeczenia obarczonego wadliwością, istniał dowód wskazujący na kwalifikowany charakter tej wadliwości, wskazujący zatem z dostatecznym prawdopodobieństwem, że wyrok będący przedmiotem oceny w niniejszej sprawie, został wydany z negatywnych pobudek politycznych.

Jak więc stwierdzono, prokurator składając wniosek o uchylenie immunitetu nie wykazał, by poza wadliwością orzeczniczą, wyrok sądu, w składzie którego orzekał sędzia X. Y., w jego świadomości był zarazem mechanizmem realizacji celów państwa totalitarnego, do których należały działania dyskryminacyjne, czy wręcz eliminacyjne, ze względu na poglądy polityczne.

Ponadto, Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B., którego członkiem był ówczesnie ppor. X. Y., sygn. [...] wymierzył pierwszemu z oskarżonych karę równą minimum wynikającemu z trybu doraźnego, a drugiemu z oskarżonych przy zastosowaniu zasad nadzwyczajnego złagodzenia kary. Należy przypomnieć, że sprawy o przestępstwo określone w art. 48 ust. 2 dekretu o stanie wojennym, zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 5 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania

stanu wojennego mogły być rozpoznawane w trybie doraźnym, a zgodnie z art. 4 ust. 1 tego dekretu za przestępstwa podlegające postępowaniu doraźnemu sąd mógł wymierzyć, bez względu na rodzaj i granice ustawowego zagrożenia danego przestępstwa, karę zasadniczą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3, chyba że przepis szczególny przewidywał wyższą dolną granicę ustawowego zagrożenia.

Uwzględniając powyższe, a zarazem treść dowodów przedstawionych z wnioskiem, nie sposób uznać, aby powyższy wyrok był czymś więcej niż orzeczeniem obarczonym błędami w zakresie wadliwego stosowania przepisów prawa oraz wadliwych ustaleń faktycznych. Z żadnych dowodów zgromadzonych w sprawie nie wynika, że wydanie wspomnianego wadliwego orzeczenia zostało dokonane z przekroczeniem kompetencji sędziego X. Y. do sprawowania wymiaru sprawiedliwości, która to kompetencja wynikała z aktu Rady Państwa o powołaniu na stanowisko sędziowskie.

Ubocznie należy wskazać, że wyrok Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w B. z dnia 27 stycznia 1982 r. został wydany w składzie trzech sędziów, któremu przewodniczył sędzia X1.Y1., wobec którego Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 12 maja 2025 r., sygn. akt II ZIZ 28/24 utrzymał w mocy uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 09 października 2024 r., nie uwzględniającą wniosku o zezwolenie ww. sędziego na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za tożsame czyny będące przedmiotem niniejszego postępowania.

Uwzględniając powyższe należało stwierdzić, że w odniesieniu do wniosku, jaki rozpatrywany był w niniejszej sprawie, nie było podstaw do jego uwzględnienia, wobec czego Sąd Najwyższy orzekł jak uchwałą, stosownie rozstrzygając o kosztach postępowania.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji uchwały.

[M. T.]

[r.g.]

